

ЧУДОМИР СЪРДИТИЯТ

chitanka.info

Въртокъщник голям е бай Симо Драката, работен е и дума не отвърща на жена си, ни на тъща си, а защо му са лепнали тоя прякор, господ знае.

Като му кажат домашните:

— Ха, Симчо, изнеси креватите, дюшеците и юрганите на двора да ги попече малко слънцето — нищо не дума, а стане, нахлуе си само вехтото палто и почва веднага.

— Ха, Симчо, изтупай ги с тупалката, че ти са по-ячки ръцете!

— Ха сега пък напръскай с флайтокс креватите!

— Ха заший скъсаното на сламеника!...

Всичко върши, всичко прави само мир да има и лоши думи да не се чуват, ама като не може всякога! И комините сам чисти човекът, и обувката си лъска, и ако се разпори някъде подметка, може клечка да ѝ набие и да я зашие. И печката с горно горене чисти всяка сутрин. Донесе въглища, надипли ги, нареди ги, сухо дръвче мушне по средата, та да тегли по-леко, и тресчици на колибка натрупа най-отгоре, та само една клечка кибрит да драснеш и да поеме моментално, ама като няма благодарност на тоя свят и като не може да се угоди на две жени никога!

Или баба му ще мърмори като поп на вечерня, или жена му ще намери, че треските били мокри, че ситни въглища сложил — без приказки и без укоросване не минава нито ден, нито час.

А, речи го, всичко той върши, нищичко не похващат женорята. Той мете двора, той полива саксиите, той храни котките, той лъска печката и той пазарува. Пазарен ден излезе ли от работа, измъкне мрежата от джеба си, разгъне книжката, дето е написала баба му какво да купи, чете и пазарува точно и акуратно.

И с радост, значи, с апетит пазарува, ама напълни ли мрежата и се отправи за към къщи, ушите му клепнат надолу, левият му мустак увисне, панталоните му сякаш станат по-широки и се замандахерцат като попски на краката му.

Още от вратата го посрещнат двете жени, грабват мрежата от ръцете му и заопяват на два гласа:

— Ууу, каква е тази леща бре, какво е това чудо! Ами че половината ѝ зърна кухи!

— Гледай, гледай! И това ми било супен кокал. А бре що не искаш и малко крехко месо да ти дадат, ами носиш гол кокал, сякаш са

го гложали кучета, Симо!

— Пфу! Прокиша! Развалено масло. Смесено с мас.

— Ела някога да те не измамят. Се тебе лъжат, се тебе мамят!

Бай Симо седи до печката, гледа встрани, мига като куче в лапавица и понякога само аха-аха да рече нещо, ама преглътне, сякаш гълта кокичка, и бърза да си запуши устата с цигара.

Приведен зет е, пък то не е шега работа. И ти да си приведен зет, примерно казано, ще си мълчиш, ще си прегълташ кокички и няма да имаш думата. Търпи си и той, държи се прилично, ама всичко си има мярката, значи, и всяко нещо си има край.

Един пазарен ден бай Симо се отбил в месарницата. Спрял се, гледа и се чуди какво да купи.

— Какво гледаш? — го попитал Петко Дебелият. — Недей се чуди, ами да ти увия ей тоя агнешки дроб, да ти го накълцат за сарма, зачули го отгоре с ризата и като се опече, да си оближеш пръстите.

— Увий го — рекъл бай Симо. — Каквото и да ми дадеш, ще му отслужат литургия в къщи, ами давай там какво да е.

Увил му го месарят и бай Симо поел нагоре.

На път за в къщи се отбил при Кося Лимбата и се почерпил самостоятелно четири сливовици за кураж.

Щом отворил пътната врата, и жена му насреща. Поела дроба, отвила го, помирисала го начумерена и замърморила:

— Това ли пък измисли днес да купиш! Пфу! Джигер! То нито червата му черва, нито ризата му риза, а сякаш е елече. Пустият му наш Симо, пустият му хубавец, че това нещо и котките няма да го ядат бре.

— Няма ли? — троснал се той изведнъж. — Я да видим!

И дорде да се сети жена му, грабнал го из ръцете ѝ и го запратил на покрива на къщата. Тръшнал вратата и излязъл обратно на улицата.

— А бре, Симо, а бре, хубостнико! Какво направи? Е боже! И тази хубава! Мамо! Мамо маа — развикала се, ела ма, — ела да видиш нашия луданчо какво направи! Тичай скоро, че фелдшеркиният котарак го подуши и отива, отива нататък!

Излязла майка ѝ, разтичала се, развайкала се, най-после старата останала в двора да хвърля камъни и пъди котките от покрива, а младата прескочила за стълба от съседите. Донесла я, възправила я, старата придържала и кълняла, а младата се качила и прибрала дроба.

Крачи си бай Симо гладен и без посока из улицата, пухти и цеди през зъби:

— Вещици! Да им печеля и принасям като магаре ден и ноц и да ме разиграват те мене толкова години! Клявки! Ще им дам да разберат! Няма да се върна в къщи до довечера.

Както си крачел, неусетно се озовал пак пред Косьовата кръчма.

— Лимба — рекъл, — имаш ли нещо за похапване?

Косьо Лимбата го позагледал малко, позачудил се, но тозчас му турнал на скарата филенце, шишче, момица, наточил му и половин кило пелин, че като им седнал бае ви Симо — хем се сърди, хем нагъва, хем се сърди, хем нагъва и си посръбва издебеличко.

Хапнал си, пийнал си и излязъл да си гледа работата. Вечерта уж бил преминал ядът и се запътил за в къщи, ама нали Косьовата кръчма му е на пътя! Като наближил, замирисало му на печени котлети, прималяло му на корема, като си помислил за чудесния пелин, ядосал се отново, значи, целокупно на фамилията си и се намъкнал пак в кръчмата.

Аз да го кажа две недели, а ти го кажи месец, се сърди, май с човек, хей, и не се прибра ни на обяд, ни на вечеря в къщи.

Ами то не беше пелин като пелин ки! От сънна болест да е легнал човек, ще го накара на кючек, с метла отзаде да играе.

Дорде го не докапчиха, дорде не оплакнаха бурето, не се отсърди ни на баба си, ни на жена си, пустият му Драка, хей!

Издание: Чудомир. „Съчинения в три тома“, Подбор и редакция: Петър Пондев и Серафим Северняк. 2 том. Разкази и фейлетони. „Български писател“, С. 1969.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.